ANUNȚURI

• Zilele acestea s-au împlinit 40 de zile de când au adormit: **Susana** (mama Susanei Marinescu, fondatoarea Grădiniței Efremia) și **Ana** (mama profesoarei Voica). Dumnezeu să le așeze în sânul lui Avraam!

• Asociația Sf. Iosif cel Milostiv a avut gândul de a-l ajuta pe cel mai tânăr preot al obștii noastre, pr. Ioan, să ridice o biserică adevărată în Sântoma, în locul celei care ține loc de lăcaș. Ca atare, au rugat-o pe cântăreața Paula Hriscu să îi ajute cu un **concert caritabil**. Duminică de la ora 17 suntem așteptați la Filarmonică pentru a ne bucura și pentru a ajuta după puteri.

Vin români la Alba iar...

ȘTIRI

• A trecut la Domnul **arhidiaconul Gheorghe Contraș**, care a slujit la Catedrala Veche o viață (aproape 40 de ani), fiind și administrator la Centrul Eparhial. (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Sâmbăta trecută, **Parohia românilor din Bătania**, Ungaria a sărbătorit aniversarea a 150 de ani de la prima târnosire a bisericii și cu acest prilej a fost sfințită din nou Masa Sfântului Altar. Au participat mai mulți ierarhi, iar răspunsurile liturgice au fost date de Grupul Sf. Ioan Damaschin. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

• La avanpremiera de la București a filmului „Omul lui Dumnezeu", o ecranizare a vieții Sf. Ier. Nectarie de la Eghina, regizoarea Yelena Popovic a primit din partea Patriarhiei române **Ordinul „Maica Domnului Rugătoarea".** „Această onoare mă lasă fără cuvinte. Maica Domnului este maica noastră, a tuturor, iar această distincție mă smerește", a afirmat regizoarea sârbă. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

CONSTANTIN VIRGIL GHEORGHIU
Cerșetorii de miracole

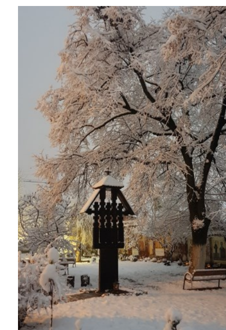

Cerșetorii de miracole se constituie într□un proces al implacabilului spirit al secolului nostru – tulburător de frumos, dar atât de crud și oprimant pentru individ. Răul universal este denunțat în chipul blestemului de care suferă rasa neagră din Statele Unite și din Africa. Istoria este atroce și e nevoie de gândirea elevată a lui Gheorghiu, sunt solicitate întregul său talent, întreaga lui artă pentru a o face suportabilă.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

Numărul 43 (CXI) 4 decembrie 2022

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

PRIBEGII EUROPEI

Preot Ștefan

După crearea Imperiului austro-ungar (1867), cu îngăduința autorităților, o parte din bărbații români au început să plece în America, unde lucrau și se întorceau cu banii. Așa a fost tatăl Părintelui Arsenie Boca. Așa a fost și străbunicul meu, Dimitrie. În sat i-au zis apoi Americanu'. Au rămas foarte puțini români peste ocean în acea perioadă. Majoritatea dintre ei, peste 90%, s-au întors. Din păcate, unii (foarte puțini) s-au întors nu doar cu banii agonisiți, ci și cu pecinginea sectară, adică preluau credințele neo-protestante.

Acești români repatriați au ridicat fruntea românimii ardelene, care ieșise din iobăgia de sute de ani, dar trăia într-o sărăcie cruntă. Ei și-a cumpărat ogoare, și-au făcut case, dar care ulterior au fost făcute una cu pământul la colectivizare, dimpreună cu toată agoniseala acelor români chinuiți.

În perioada comunistă au existat **două momente de mare hemoragie națională**: înaintea instaurării depline a comunismului, când s-a fugit, dar nu au reușit foarte mulți, și după începutul de dezgheț din anii

Sf. Grigorie, ctitor de mănăstire athonită

(†7 decembrie 1406)

Mănăstirea Grigoriu este una dintre marile mănăstiri athonite. Este zidită pe un vârf de stancă, la malul mării, între mănăstirile Dionisiu si Simono-Petra. A fost ctitorită în secolul al XIV-lea, de sârbul de origine siriană Grigorie, ucenic al Sf. Grigorie Sinaitul (scriitor filocalic). El s-a retras din lume, a fost monah în Bulgaria și apoi în Sf. Munte, unde a ctitorit mănăstirea. În ultima parte a vieții s-a întors în Serbia, unde s-a nevoit într-o peșteră, aproape de mănăstirea Gorniak, unde sunt o parte din moaștele sale.

desfiinţării temniţelor, dar şi ai transformării României într-o mare închisoare, din care cine reuşea, fugea, ori printr-o excursie, ori trecând Dunărea, ori prin alte mijloace.

Pe lângă acestea a existat o altă hemoragie, foarte puternică, ce a dat de gândit românilor: *plecarea evreilor şi nemţilor,* începută în anii '70-'80 şi finalizată în anii '90, când statul român a vândut pe bani dreptul evreilor şi germanilor din România de a pleca în locurile lor de baştină. Aceasta a fost o mare mârşăvie.

În perioada comunistă, paharul românilor s-a umplut, ca un copac tăiat de la nivelul pământului în mai multe rânduri. Ei au fost dezrădăcinaţi de sat, de ogorul lor, aruncaţi în oraşe, depersonalizaţi, fără tradiţii, împresuraţi de propaganda comunistă nivelatoare şi distrugătoare de conştiinţe şi de suflet. Astfel, **şi-au pierdut dragostea de pământ** pe care o vedem la Ion al lui Rebreanu şi în multe versuri ale marilor noştri poeţi despre nobilul ţăran român, pe umerii căruia stătea toată ţara. Această dragoste s-a pierdut odată cu colhozurile şi cooperativele agricole, când ţăranii au fost obligaţi să fure din propriul lor pământ ca să supravieţuiască.

În anii '90, **dezamăgirile** care au urmat, atât politice, cât şi economice, adică prin instaurarea la putere a garniturii a doua a Partidului comunist, acel comunism cu „faţă umană", **i-au determinat pe o parte dintre români să plece**. Iar după 2000, când Uniunea Europeană şi-a deschis graniţele, au plecat şi mai mulţi. Motivele au fost aparent economice, dar în spate se ascunde o mare dezamăgire politică, socială, administrativă, şi dorinţă de a scăpa de aici. De data aceasta, foarte mulţi şi-au dus şi familiile ori şi-au întemeiat familii în străinătate, astfel încât coloana vertebrală a tinerimii şi a profesioniştilor, a celor care aveau energie să facă ceva aici, este afară, lucrând spre folosul altor ţări.

Din păcate, aceşti români îşi vor pierde încet-încet conştiinţa naţională. Copiii lor ştiu foarte puţin limba, iar nepoţii nu o vor mai şti aproape deloc. O parte se mai salvează în jurul bisericilor din diaspora. O altă parte (foarte puţini) s-au întors în ţară.

Însă trebuie să ştim că, oricât de mare ar fi dezamăgirea, noi trebuie să ne iubim ţara şi să înţelegem că avem un loc unde ne-a rânduit Dumnezeu să trăim, să ne înmulţim şi să ne mântuim. Noi nu putem să ne depersonalizăm, aruncându-ne în mijlocul altor neamuri. Să nu uităm nici drama atâtor sute de mii de copii, lăsaţi în ţară de părinţii lor plecaţi la muncă, în grija bunicilor sau a nimănui, încercând să înlocuiască prezenţa prin cadouri şi bani. Ce iluzie! Şi mai este o dramă: cea a bătrânilor rămaşi singuri în ţară şi care se bucură dacă mai sunt căutaţi din când în când la telefon, în cel mai bun caz, dar pe care îi mănâncă singurătatea, bolile şi bătrâneţea. Dar drama este a ţării întregi, care a rămas fără braţele de muncă de mare calitate.

Din păcate, pentru mulţi, mobilul plecării nu a fost dezamăgirea, ci acest Eldorado occidental, această dorinţă de a ajunge, de a egala material alte popoare, atracţia de a avea un standard de viaţă ca vecinii, de a duce o viaţă mai uşoară. Însă mulţi dintre românii de acolo s-au înecat într-o mare de osteneală, de muncă şi de dor...

Această fugă de ţară a devenit ceva specific românilor, căci ne uităm în jur şi nu prea vedem că fugă alte neamuri în număr atât de mare din ţara lor. Suntem mai puţin de 17 milioane de români rămaşi aici. Aceasta este o altă dramă, căci va veni un aport de populaţie asiatică şi din Orientul Mijlociu, care vor plini lipsa de forţă de muncă şi care vor schimba ceea ce nu a reuşit să schimbe istoria în mii de ani – procentajul etnicilor români.

Şi mai este o rană mare, care s-a adăugat acestei hemoragii naţionale: dacă cei peste 30 de milioane de copii avortaţi ar fi fost lăsaţi să trăiască, ar mai fi fost azi destui români să rămână în ţară, care n-ar fi rămas pribeagă şi depopulată. Dar uciderea lor e ca un blestem: din casa unde s-au făcut aceste crime se fuge, pentru că este greu să stai acolo, conştiinţa te mustră tot mai mult, sau cei care nu sunt vinovaţi, nu mai pot sta în casă pentru că o simt de nelocuit.

Nu ştim ce planuri are Dumnezeu cu poporul român şi cum ne mai poate scoate din aceasta. Va rămâne o mare diasporă românească, ce se va împuţina încet-încet, îşi va pierde limba – poate nu neapărat credinţa. Dacă ne vom face vrednici să rămânem şi să lucrăm aici mântuirea, poate Dumnezeu va lucra asupra acestei rămăşiţe, chiar dacă vom fi doar enclave etnice.

Ce poate oferi Ortodoxia lumii de azi?

Pr. Thomas Hopko

Cred că un singur lucru poate oferi Ortodoxia: **pe Hristos Însuşi**, aşa cum este El: Hristos Cel din Sfânta Scriptură, Hristos Cel din Sfintele Taine, Hristos Cel din slujbele Bisericii, Hristos Cel din scrierile Sfinţilor Părinţi.

Pentru noi, ortodocşii, teologia ar trebui să însemne teologia cu Dumnezeu şi teologia însoţită de Cruce. Pe acest Hristos răstignit trebuie să-L mărturisim lumii de azi, căci El, Cel răstignit, este Puterea şi Cuvântul lui Dumnezeu pe această planetă.

Nu avem altceva de oferit şi nici nu este nevoie de altceva. Căci odată ce Îl avem pe Hristos aşa cum este El, Îl avem pe Dumnezeu aşa cum este El. Întrebarea lumii de azi nu este dacă există Dumnezeu, ci unde este El şi cum este El. Vorbeam cu un ateu şi îmi spunea că el nu crede în Dumnezeu. L-am întrebat: *dar cum e dumnezeul în care nu crezi? Căci nici eu nu aş crede în acel dumnezeu pe care tu ţi-l imaginezi.*

Dacă Îl ai în viaţa ta pe Hristos cel adevărat, atunci Îl ai pe Dumnezeu cel Adevărat şi ai şi pe Duhul Sfânt, Duhul Adevărului. Şi mai avem ceva: avem stâlpul acestui Adevăr, care este Biserica. Iar **Adevărul înseamnă sănătate duhovnicească, înseamnă NORMALITATE.** Un prieten preot a fost întrebat la o întrunire ecumenică: *care este contribuţia Ortodoxiei?* Iar el a răspuns: *să-i ţină pe oameni întregi la minte şi la suflet.*

Lumea de azi este nebună, după cum ne-a avertizat de acum 16 veacuri Sf. Antonie cel Mare, că vor spune cei nebuni despre cei cuminţi: nu eşti ca noi, deci eşti nebun. A fi normal înseamnă ca mintea, sufletul, inima, emoţiile, toate acestea să lucreze aşa cum au fost rânduite de Dumnezeu, adică după realitatea cea adevărată, iar nu după standardele vieţii desfigurate de oameni. Abia când intri în Biserică înţelegi de ce există minte, suflet, trup cu fiecare mădular al lui, care este rostul fiecărei părţi a omului. Altfel, nu putem pricepe nimic despre noi înşine.

Mai este câte unul care îmi spune: *lasă vorbele, părinte, lumea reală e afară de Biserică*! Iar eu îi spun: *nu, ci adevărata lume reală este aceasta şi în Biserică îşi descoperă lucrurile rostul real.*

Însă trebuie să avem grijă că, **odată intraţi în realitate (adică în lumea lui Hristos), vom începe să suferim.** Suferim din cauza mândriei, patimilor, lumii, diavolului. Suferinţa devine o parte majoră a vieţii noastre în realitatea Bisericii. De aceea Îl şi propovăduim pe Hristos cel răstignit.

Însă diferenţa dintre suferinţa acestei lumi căzute şi suferinţa lumii reale a lui Hristos este sensul pe care îl dobândeşte această suferinţă. Dacă suferi întru Dumnezeu, vei afla putere, adevăr, împlinire. Aiurea însă, ajungi să-ţi iei viaţa, precum a făcut Adam care l-a ascultat pe diavolul cel mincinos. A trăi într-o lume căzută şi a crede în Dumnezeul cel adevărat înseamnă cruce, înseamnă suferinţă. Însă nu o suferinţă oarbă, căci Dumnezeu nu S-a ascuns de noi pe cruce, aşa cum am făcut noi când am păcătuit, ci S-a descoperit nouă răstignit. S-a descoperit răstignit, dar întru aceasta am văzut şi întreaga Lui slavă. Căci prin moarte, rostind cuvântul *„săvârşitu-s-a"*, Hristos a re-creat întreaga lume, i-a redat rostul şi sensul, i-a redat realitatea şi normalitatea – întru Dumnezeu.

„Vrednic de crezare este cuvântul: căci dacă am murit împreună cu El, vom şi învia împreună cu El. Dacă rămânem întru El, vom şi împărăţi împreună cu El; de-L vom tăgădui, şi El ne va tăgădui pe noi. Dacă nu-I suntem credincioşi, El rămâne credincios, căci nu poate să Se tăgăduiască pe Sine însuşi."

Aşadar aceasta oferă Ortodoxia lumii: adevărata realitate, sens, viaţă, normalitate.

De luat aminte la ce au gândit, simțit și dorit înaintașii noștri!

Cuvinte
rostite la Alba în 1918

de episcopul (viitorul Patriarh) Miron Cristea

V'aș amărî prea tare sufletele și aș prea întuneca seninătatea acestui frumos praznic național, dacă v'aș înfățișa icoana amănunțită a lungilor noastre **suferințe** din cursul acestor veacuri. Amintesc numai:

Cum am zăcut veacuri întregi în cea mai neagră iobăgie, cum am fost proscriși de legile nu numai aspre, ci draconice ale lui Verboczy, cum în atâtea rânduri ne-am pierdut pe toți conducătorii, cum ne-au sfâșiat chiar credința strămoșească, cum au rupt legăturile canonice și firești ale bisericii noastre cu biserica mamă a fraților de dincolo, cum ne-au bătut păstorii, ca să se risipească mai ușor turma, cum au hrănit cu scump sângele nostru toate lipitorile lăpădăturilor străine.

Dară cu toate acestea — precum după vorba lui Alecsandri „Ceahlăul sub fortuna nu cade mușuroiu" — așa și puterile neamului românesc n'au putut fi sdrobite pentru totdeauna. Din contră! Mulțămită puternicei însușiri a poporului de a se spori văzând cu ochii, s'au împlinit față de noi cuvântul poetului: „Barbarii vin, barbarii trec, Românul îi petrece; Și unde unul a căzut — răsar în locu-i zece."

În fața asupririlor și a nedreptăților, pe cari nu le puteam opri, ne-am retras resignați la vetrele familiilor și la altarele bisericuțelor noastre; și acolo am străjuit cu neadormita grijă și **am salvat scumpele comori ale sufletului: legea, limba, datinele strămoșești și toată moștenirea ființei noastre etnice de Români**.

Dar **asupririle** acestea — totuș nu ne-au putut istovi, ci **ne-au făcut mai rezistenți, ne-au întărit, ne-au închegat.** Bărbăteștile lupte politice ale episcopilor și fruntașilor noștri conducători, pecetluite cu însemnate jertfe de mucenic i naționali, formează pagini strălucite ale trecutului nostru întreg.

Am firma nădejde, că glasul vostru unanim și prin voi glasul întregii națiuni se va concentra asupra singurei dorințe, pe care o pot exprimă în trei cuvinte: Pân' la Tisa! Amin!

MEMENTO a ceea ce am fost

Creația statului s-a făcut cu o încetineală extraordinară, ceea ce i-a dat o putere de rezistență foarte mare. Noi nu suntem buni de improvizație, pentru că nu ieșim din improvizație; nu avem însușirile necesare pentru aceasta. Cine ne urmărește poate să-și închipuie uneori că stăm pe loc, dar noi nu stăm pe loc, ci **consolidăm încetul cu încetul** ceea ce am ajuns a căpăta prin sforțările mai multor generații. Dacă se formează un Stat dintr-o dată, Statul aparține acelora care l-au creat, dar, **dacă Statul se formează încetul cu încetul, el cere sforțarea tuturor cari locuiesc pe acel pământ; fiecare vine la rând și își aduce partea**. Și atunci se creează, nu prin mijloace de așezăminte și propagandă, ci prin dezvoltarea organică a unui popor.

Între formele, deosebite de formele altor popoare, pe care le-am făcut noi înainte de toate este **admirabilul sat românesc.** Satul românesc nu este ieșit dintr-un decret și nu este dezvoltat din Statul românesc, de un caracter monarhic mai așezat, din vremea lui Vasile Lupu și Matei Basarab, nici din Statul fanariot, cu idei apusene, filosofice, care voia să creeze prin ordonanțe domnești lumea nouă, sau din Statul acesta, și mai occidental, din secolul al XIX-lea, influențat de toate fenomenele de transformație care s-au produs în Franța, mai ales în Franța, de unde am luat noi model pentru schimbările repezi, în cea mai mare parte cu totul nenorocite, care nu s-au putut înrădăcina și împiedică dezvoltarea organică a poporului nostru, în loc s-o ajute, cum își închipue unii ideologi.

La noi era **o legătură firească și între cel mai sărac și Domnul țării**, înaintea căruia orice sătean, când ajungea până la judecata lui supremă, stătea drept. Aceasta nu este o țară de îngenunchiați. Domnul trebuia să fie bun, drept și viteaz – trei lucruri care se cer neapărat. Oamenii răi n-au putut stăpâni la noi, oamenii lași au fost părăsiți de toți; cine a judecat strâmb, n-a mai venit nimeni la judecata lui. Și numele cu care sunt calificați Domnii în istoria țării, numele acestea nu le-au pus totdeauna boierii, ci cei de jos. Cum a fost un Domn urât, îndată l-au însemnat.

Nicolae Iorga

<u>**Oamenii lui Dumnezeu**</u>

> ”
> *Cu cât sufletul e mai curat și mai luminos, cu atât îi este mai nobilă și mai însuflețită fața.*
>
> Sfânta Împărătească Alexandra Feodorovna

Alexandra
Viața unei împărătese (1)

Copilăria și tinerețea

Prințesa Alix de Hesse s-a născut la 6 iunie 1872 în orașul medieval Darmstadt, oraș al Imperiului German, fiind al șaselea copil al marelui duce de Hesse, Ludovic al IV-lea și al prințesei Alice, fiica celebrei regine Victoria a Angliei. A fost crescută în duhul milei și al simplității. De mică obișnuia să meargă în vizită la spitalele și instituțiile filantropice care funcționau sub ocrotirea lor, adesea ducând flori pacienților în numele mamei sale.

Cu bunica ei, regina Victoria a Angliei

Încă de la o vârstă foarte fragedă, Alix a început să cultive o grijă specială pentru viața sa duhovnicească, cercetându-și cu luare aminte conștiința și analizând pricinile fiecărei fapte și gând. Din jurnalul său se poate descoperi profunzimea sufletului ei:

„Să tăinuim starea noastră sufletească pentru a nu mâhni pe cel de lângă noi, să-i iertăm întotdeauna pe ceilalți, dar niciodată pe noi înșine."

În anul 1884, prințesa vizita Rusia pentru prima dată, cu ocazia nunții surorii sale, Elisabeta (cea care va deveni mai târziu Sfânta Muceniță Elisabeta Feodorovna a Rusiei) cu marele duce Serghei, fratele țarului Alexandru al III-lea. Cu acest prilej, Alix și Nicolae s-au cunoscut și după cum spuneau mai târziu, ambii au simțit că unirea lor a fost rânduită de Dumnezeu.

Vor trece mai mulți ani și vor trebui să depășească multe obstacole, până când căsătoria lor să devină posibilă. Pe lângă refuzul părinților lui Nicolae, un impediment a fost și convertirea prințesei de la luteranism la Ortodoxie. Pentru tânără a fost un moment de mare răscruce, deoarece spunea că preferă să fie rănită în sentimentele sale, decât să facă ceva împotriva lui Dumnezeu. Prin credința lui Nicolae, a rugăciunii sale statornice și prin vorbele pline de duh ale surorii sale, marea ducesă Elisabeta, despre măreția credinței ortodoxe, sufletul prințesei Alix s-a înmuiat și a acceptat convertirea. Așadar, fosta prințesă Alix de Hesse devenea acum Alexandra Feodorovna, viitoarea țarină ortodoxă a Rusiei.

În 8 aprilie 1894 Alix și Nicolae s-au logodit. Jurnalul viitorului țar dezvăluie bucuria sa imensă: *„Vineri, 8 aprilie. O zi minunată, de neuitat din viața mea (...) Doamne! Ce munte mi-a căzut de pe umeri... Am plutit ca într-un vis toată ziua".* Dar și Alix a fost încântată de deznodământ. Ea scria: *„Am visat că sunt iubită, m-am trezit și am aflat că e chiar așa și I-am mulțumit lui Dumnezeu în genunchi pentru asta. Iubirea adevărată este darul lui Dumnezeu – din zi în zi mai puternică, mai profundă, mai bogată, mai curată."* Perioada logodnei a fost una dintre cele mai frumoase momente din viața lor de care și-au amintit cu nostalgie tot restul vieții, deoarece în curând aveau să se confrunte cu cele mai neașteptate schimbări. *(va urma)*

Logodnicii

G.M.

Lucrarea duhovnicească

Suspinul care străbate cerurile

Sf. Teofan Zăvorâtul

Domnul si Mântuitorul nostru ne cheamă pe toți la Sine, grăind: *„Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu!"* Să ascultăm acest glas mângâietor și să ne grăbim către Domnul. Împărăția lui Dumnezeu – ce lucru negrăit de bun! Și pocăința – ce mijloc lesnicios, îndemânos și grabnic, când toată rânduiala de viață, și pilda de obște, și aceste slujbe mișcătoare ne trag chiar împotriva voii noastre la plâns și pocăință!

Lucrarea pocăinței este simplă: un suspin și un cuvânt: *„Am păcătuit, n -o să mai fac!"*. Însă **acest suspin trebuie să străbată cerurile**, să devină mijlocitor înaintea tronului Dreptății; și acest cuvânt trebuie să șteargă din cartea vieții toate înscrisurile prin care sunt însemnate acolo păcatele noastre. Dar de unde vor lua ele asemenea putere? Din **osândirea de sine fără cruțare** și din **frângerea fierbinte de inimă**. Iată, într-acolo și trebuie să fie îndreptată toată strădania noastră de a ne pocăi: înmuiați-vă și frângeți-vă inima – și apoi, în ceasul spovedaniei, nu vă rușinați să destăinuiți tot ce vă face de rușine înaintea lui Dumnezeu si a oamenilor.

În lucrarea pregătirii pentru spovedanie și împărtășire, **cel mai greu ne vine să ne călcăm pe inimă și să ne destăinuim părintelui nostru duhovnicesc**, de fapt, însă, acesta ar trebui să fie lucrul cel mai îmbucurător. Oare nu e o bucurie pentru cel acoperit de răni să fie vindecat, pentru cel pătat de toată necurăția să fie spălat, pentru cel legat în lanțuri să fie slobozit? Dar tocmai în aceasta stă puterea dezlegării preoțești de la spovedanie: venim acoperiți de răni si plecăm vindecați, venim necurați si plecăm albiți, venim în lanțuri și plecăm liberi. Să știi că numai rana descoperită se vindecă, numai necurăția dată în vileag se spală, numai lanțurile arătate se desfac!

Cel ce lucrează aici e Domnul. Părintele duhovnicesc Îl reprezintă și spune cuvântul Lui. Și încă o față mai închipuie părintele duhovnicesc: fața întregii omeniri. Cel ce se rușinează să se dea în vileag la spovedanie să alunge această rușine prin gândul că schimbă rușine cu rușine: o rușine mare cu o rușine mică, o rușine fără bucurie și fără folos cu o rușine mântuitoare! Înaintea feței întregii omeniri vor fi date cândva în vileag toate faptele noastre rele, și ne vor acoperi cu o asemenea rușine, că mai bucuroși ne-am învoi să cadă munții peste noi decât să fim supuși unei asemenea rușini. Iată, de aceea a și rânduit Domnul să ne rușinăm înaintea unuia singur, a duhovnicului, ca prin aceasta să ne scape de rușinarea înaintea întregii omeniri.

Este o anumită **viclenie preapierzătoare** în inimile noastre: uneori oamenii își arată cu plăcere toate păcatele afară de cel principal, de cel care rușinează mai mult decât toate fața noastră. Cel mai ades e un păcat trupesc, însă poate fi și oricare altul. Cel în care se află o asemenea neputință e gata a purta orișice nevoințe și a săvârși orișice virtuți, numai să rămână neatinsă boala pe care a îndrăgit-o. La Domnul însă, legea e așa: *„Nu Îmi da milostenie, dacă pătimești de lipsa întregii înțelepciuni; nu îmi da post, dacă ești împovărat cu dragostea de agonisită; nu îmi da osteneala rugăciunii, dacă ești bolnav de slavă deșartă. Descoperă-ți rana, ca să se vindece și să se preschimbe în frumusețe prin virtutea potrivnică ei"*. Să se însuflețească, așadar, tot sufletul, să se înfrângă pe sine mai ales în privința a ceea ce se împotrivește înfrângerii.

Acest rod nevrednic al pocăinței este urmarea pregătirii nepotrivite pentru spovedanie. **Spovedaniei îi premerge pregătirea** prin ostenelile postirii, însingurării, privegherii și rugăciunilor. Această parte a vieţuirii aspre, care chinuie și frânge trupul, a fost rânduită cu scopul ca sub această nevoință exterioară să se zămislească și să se desăvârșească întru străpungere mișcările de pocăință ale inimii. Ea e neapărat trebuincioasă ca mijloc, dar fără simțămintele de pocăință nu are scop și își pierde însemnătatea.

Inima care lăcrimează și se îndurerează **atrage înțelepciune**, ce îl învață pe cel care se pocăiește să lucreze în pocăința sa, atât lăuntric, cât și în afară, în așa chip încât să culeagă cu mâinile pline roadele ei, în rândul cărora intră nu numai miluirea și deplina iertare, ci și deplina schimbare a inimii spre bine, de la care vine îndreptarea vieții. Cel ce și-a străpuns adânc inima se mărturisește deplin și după spovedanie se arată cu totul înnoit.

Cineva care s-a pocăit așa cum trebuie, atunci când după spovedanie tovarășii de viață păcătoasă pe care-i avusese înainte vreme îl poftesc la plăcerile lor obișnuite, răspunde: **„Eu nu mai sunt același!"** Iată cu ce întocmire sufletească se cade să ne arătăm și noi la sfârșitul pregătirii pentru împărtășire, așa încât atunci când se vor răscula patimile cu care ne-am deprins, cerând să fie satisfăcute, toate oasele noastre să le răspundă: *„Noi nu mai suntem aceiași!"*.

Scrisoare din Basarabia

Grigore Vieru

Cu vorba-mi strâmbă și pripită
Eu știu că te-am rănit spunând
Că mi-ai luat și grai și pită
Și-ai năvălit pe-al meu pământ.

În vremea putredă și goală
Pe mine, frate, cum să-ți spun,
Pe mine m-au mințit la școală
Că-mi ești dușman, nu frate bun.

Din Basarabia vă scriu,
Dulci frați de dincolo de Prut.
Vă scriu cum pot și prea târziu,
Mi-e dor de voi si vă sărut.

Credeam că un noroc e plaga,
Un bine graiul cel sluțit.
Citesc azi pe Arghezi, Blaga –
Ce tare, Doamne-am fost mințit!

Cu pocăință nesfârșită
Mă rog iubitului Iisus
Să-mi ierte vorba rătăcită
Ce despre tine, frate, am spus.

Din Basarabia vă scriu,
Dulci frați de dincolo de Prut.
Vă scriu cum pot și prea târziu,
Mi-e dor de voi și vă sărut.

Aflând că frate-mi ești, odată
Scăpai o lacrimă-n priviri
Ce-a fost pe loc și arestată
Și dusă-n ocnă la Sibiri.

Acolo-n friguroasa zare,
Din drobul mut al lacrimii
Ocnașii scot și astăzi sare
Și nu mai dau de fundul ei.

Din Basarabia vă scriu,
Dulci frați de dincolo de Prut.
Vă scriu cum pot și prea târziu,
Mi-e dor de voi și vă sărut.

Dragostea Sfintei Filoteea

În timpul primului război mondial, Muntenia era ocupată de nemți, conducerea noastră era în Moldova și bisericile erau închise. Sfânta Filoteea a fost mutată de la Argeș la Mănăstirea Antim din București. Nu știa nimeni însă că este acolo.

O biată mamă care avea patru copii pe front, se ruga lui Dumnezeu, Maicii Sfinte și sfinților lui Dumnezeu ca să-i ocrotească copiii, să vină sănătoși acasă de pe front. Într-o noapte, după rugăciune îndelungă, a ațipit și a văzut interiorul bisericii mănăstirii Antim, cum era atunci, și pe Sfânta Filoteea. A văzut-o stând deasupra raclei ei, vie și sfânta i-a spus: *„dacă vrei să-ți salvezi copiii, intră aici și dă o slujbă la racla moaștelor mele".*

S-a trezit imediat, a doua zi a mers la Antim, dar biserica era încuiată. Întâlnește preotul și îl roagă să-i dea voie să vină la Sfânta Filoteea . El a spus: *„nu e, nu e sfânta Filoteea aici!"* - *„Părinte! Am văzut toată această curte și interiorul bisericii. Aici, părinte, pridvorul, ușa asta am văzut-o. Vreau să intru înăuntru, știu în care parte e Sfânta Filoteea!"* Văzând preotul că nu se poate tăinui acest adevăr, i-a deschis. Într-adevăr, așa era cum i-a spus. A venit, a căzut în genunchi, a făcut un acatist la racla Sfintei și a plecat biata femeie foarte mulțumită și convinsă că fiii ei se vor întoarce sănătoși.

Și așa a fost, toți patru s-au întors acasă sănătoși, deci - o minune! Ea, ca recunoștință, a comandat o icoană și a spus cum a văzut-o pe Sfânta Filoteea în vedenia ei, cu detalii - așa îmbrăcată. Icoana care este la racla cu sfintele moaște, este după dictarea acestei femei. Această țărăncuță îmbrăcată foarte simplu care s-a arătat așa cum era ea, așa i s-a arătat și acestei fericite mame care, ca recunoștință, a poruncit să-i facă icoana. Și a rămas de atunci în acest sfânt locaș. Și așa s-a petrecut cu acest semn de dragoste al Sfintei Filoteea către o mama care s-a rugat pentru salvarea copiilor săi din război. *(relatare a părintelui Sofian Boghiu)*